

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

5 Şubat 2016

Sayı: 212

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İşçi sınıfını bölücü, dışlayıcı ve ayırıcı
siyasete karşı duralım
Birlik, mücadele, dayanışma zamanıdır!**

İktidar, bölücü ve ayırıcı bir siyaset izliyor. Diğer partiler de bu siyasetin izinden gidiyor, sözde karşı görüş ileri sürseler de aynı çerçevenin içinde kalıyorlar. Her konuda “sorun çıkardığı” ileri sürülen veya hedef gösterilen bir karşı kesim var!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır.

İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Konusuna göre ayrımcılığa uğrayanlar değişiyor: Kürtler, kadın haklarını savununlar, paralar, şu veya bu ülkeden, şu veya bu mezhepten olanlar, bir görüşe, bir siyasete, bir düzenlemeye karşı çıkanlar, hükümeti ve cumhurbaşkanını herhangi bir nedenle eleştirenler.

Bu ayrımların tamamı, esas ayırımın üstünü örtüyor: İşçi sınıfı ile patronlar sınıfı arasındaki ayırımın. Çünkü esas belirleyici olan, toplumu etkileyen budur.

Siyasi, dini veya milliyet temelinde bölünme en çok işçi sınıfına zarar veriyor. Çünkü fabrikalarda, işyerlerinde, çok çeşitli köken ve görüşten işçiler bir arada çalışıyor. İşçileri, birleştiren çalışma koşulları, ücret gibi temel sorunlar. Bu sorunların çözümü, sadece işçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle çözülebilir. Bu temelde bakıldığında, ya işçilerin tarafı vardır ya da patronların.

Siyasilerin ileri sürdüğü ve gündemde tuttuğu ayrımlar, aslında işçilerin birliğinin önünde bir engel oluşturmaktan başka bir işe yaramıyor. İşyerinde sorunları için bir araya gelmek isteyen işçilerin önüne, birbirlerine karşı güvensizliğe neden olan bu ayrımlar geliyor. Hakları için patrona karşı mücadele çağrısı yapan işçinin niyetinde, başka gerekçeler aranıyor.

Böylece yaratılan güvensizlik, işçilerin, hem haklarını vermeyen patronlarına hem de hakları kırpan hükümete karşı birlik olup mücadele etmelerinin önünde bir engel oluşturuyor.

Bugün patronların bir kısmı birbirlerine düşman olsa da, iktidardakiler ile bazı patronlar arasında ayrımlar var olsa da, sonuçta hepsi Koç'un cenazesine koşular. Hatta böylece, televizyondaki kavgalarına rağmen, cumhurbaşkanıyla baş başa, gizlice görüştükleri de ortaya çıktı.

Patronlar, işçileri doğrudan ilgilendiren en temel konularda; ücret, çalışma süreleri, kıdem tazminatı, iş güvenliği gibi konularda, ne birbirleri ne de siyasilerle bir anlaşmazlığa düşmüyor, aralarında ayrılık, bölünme olmuyor. Asgari ücret artışına tüm patronlar itiraz edip şerh koydular, hükümeti doğrudan destekleyenler de.

Birbirleriyle rekabet etseler de esas kazançları olan kârı işçilerin sırtından elde ettikleri için işçi sınıfının karşısında kendi sınıflarının çıkarı doğrultusunda birleşiyorlar.

İşçi sınıfının yapması gereken de bu. Önüne çıkarılan engelleri bir kenara iterek, temel sınıf çıkarları üzerinden birlik olmak gerekli. İşçiler, şu veya bu ayırıma takılmadan, sadece fabrika temelinde, çıkarları etrafında örgütlenirse haklarını alabilir ve ilerletebilir.

Tekel işçileri, Renault işçileri, bunu başardıkları için hak aldılar, "olmaz" denileni oldurdular. Hükümeti, en büyük patronları gerilettiler. İşçi sınıfı mücadelesi karşısında ne patronlar ne onlara siper olan siyasetçiler duramaz. (03.02.2016)

Emekçinin Gündemi

Kıdem tazminatına el koyma planları

Hükümetin üç ay içinde kıdem tazminatını yeniden düzenleyeceğini açıklaması, tartışmaları bir kez daha başlattı.

Kıdem tazminatının “kırmızı çizgi” olduğu açıklayan Türk-İş’in şimdiki yönetimi, daha yumuşak bir üslupla “mevcut kıdem tazminatından memnunuz, alamayanlar için formül üretin, çalışanlar olarak dayanacak tek bir kapımız var” açıklaması yaptı.

Hükümet, 10 milyon sigortalı çalışandan sadece 1 milyonunun kıdem tazminatı alabileceğini söyleyerek, sözde bir gün çalışanın bile tazminat alabileceği bir formül üzerinde çalışıyor! Elbette kaçak çalıştırılan işçilerin sigortalanmasından bahsedilmiyor.

Aslında hedefleri, bireysel sigortaya dönüştürmek. Kısaca BES denen, bankaların bu sigortasını, kayıtlı olanlar çok iyi biliyor. Kendi parayı bile, 5 veya 10 yıl geçmeden tam olarak geri almak mümkün değil.

Muğlak laflarla ve 30 günlük ücret ödemesinin 15 güne indirilmeyeceği vaadiyle, kıdem tazminatı tartışması dar bir alana sıkıştırılıyor. Bir yandan da hükümetin belirlediği tavan ücret yoluyla mevcut haliyle bile sınırlandırılıyor. Örneğin temmuza kadar, işçinin brüt ücreti daha yüksek olsa bile her yıl için 4 bin lira, toplamda 61 bin liranın üzerinde tazminat alamayacak. Hani, işçinin hakkını alması sağlanacaktı, bugün bile sağlanmıyor!

İşçinin, sadece tazminat değil, hiçbir alacağının güvencesi yok.

Güvence laflarıyla kıdem tazminatı hak etme koşulları sınırlandırılacak. İşçinin sadece emeklilik veya ölmesi halinde kıdem tazminatı hakkı kalacak.

Kıdem tazminatının karşılığını işçi peşin peşin çalışmıştır. İşçinin ödenmeyen ücretidir, bu nedenle söylendiği gibi patronun cebinden çıkmıyor. Eğer ödemeyen patron varsa, hükümetin görevi, patronların keyfiliğini kanun haline getirmek

değil, patronların kanunlara uymasını sağlamak.

Patronlar, uzun süredir kıdem tazminatına göz dikmiş durumda. İşçilerin alın terine el koyma emri almış olan hükümetin boş vaatlerine karnımız tok. Geçmişte kıdem tazminatına saldırı gündeme geldiğinde işçi sınıfı birçok kez, hükümetleri ve patronları geriletmeyi bildi. Bu kez de bunu başaracak güçtedir. (04.02.16)

Teknoloji ne işe yaradı?

Önce 10 bin Suriyeli çocuğun kayıp olduğu açıklandı. Ardından H&M ve Next gibi pahalı giyim markaları, Türkiye'deki fasonlarında, Suriyeli çocukların çalıştırıldığını kabul ettiler. Kayıp çocukların en azından bir kısmının, bodrumlardaki atölyelere kilitlenmiş olduğu anlaşıldı.

Tüm dünyada çocuk işçilik, en yoğun üretim yapılan sektörlerde, kayıt dışı çalıştırma ve parça başı ücret ödemesi yapılan fason üretimin bir parçası. Yetişkinler yerine çocukların çalıştırılması, patron için işgücü maliyetini en düşük seviyeye indirir, böylece patronun kârını artırır.

Türkiye bu konuda tek değil.

Bilgisayarlarda ve telefonlarda kullanılan lityum iyon pillerinin yapımında kobaltın metali kullanılıyor. Zehirli kobalt madeni, çok ilkel yöntemlerle yer altından, sağlık ve işgüvenliği önlemi alınmadan, günde 1 dolar karşılığında, ağır ve ölümlü hastalık bedeliyle yer altından çıkarılıyor.

UNICEF'e göre Kongo Cumhuriyetinde 40 bine yakın çocuk, maden işçisi. Çocuklar, yorgunluktan bitap düşene kadar çalışmanın üstüne; “büyükleri”, “ustaları” ya da “patronu” tarafından azarlanmaya, tartaklanmaya, tacize ve her türlü başka istismara açık.

Sony, Huawei, Microsoft, Samsung ve Çin'de insanlık dışı koşullarda işçi çalıştırdığı bilinen Apple'ın da bulunduğu 16 büyük şirketin, bu madenlerle ticari bağlantısı olduğu belirlendi. Şirketlerin bir kısmı konuyu araştıracaklarını, bir kısmı haberleri olmadığını, bir kısmı da çocuk işçiliğe karşı olduğunu söyledi.

Dünyanın en çok kazanan sektörlerinin başındaki teknoloji sektörü, her yeni modelde bir öncekinin satış rekorunu kırıyor. Fakat bu bile burjuvazinin gözünü doyurmuyor. Daha çok kâr etmek için daha aşağılık olmakta bir sakınca görmüyorlar. Hala bu sınıflı toplumda insanların mutlu olabileceği yollar olduğunu düşünen hayalciler bilmelidir ki tek çözüm sosyalizm. (03.03.16)

Asgari ücret nitelikli soygun gibi!

Geçtiğimiz günlerde net asgari ücret bin bir oyunla ve hile ile 1.300 liraya çıkartıldı! Devletin patronların cebindeki paraya zarar gelmesin diye primlerin bir kısmını üstlenmesi yetmedi. Asgari Geçim İndirimi de 1.300 liranın içinde sayıldı! Yani olması gerektiği gibi 1.300+AGİ değil, AGİ dahil 1.300 lira olacak. Bu dolaylı yoldan, KDV iadesi yerine getirilen AGİ ödemesinin tarih olduğu, yani KDV ödeyip iadesinin alınamayacağı anlamına geliyor.

Üstelik artan enflasyonla birlikte bu zam, çoktan eridi gitti. Üç liradan aşağı düşmeyen dolara bağlı olarak, her şey sürekli pahalalanıyor. Mutfak masraflarının geçen yıla oranla bu yıl yaklaşık %25 arttığını sadece rakamlar söylemiyor, alış-verişte görüyoruz.

Fiyat artışı, daha yüksek ücret alanların alım gücü de düşürdü. Fakat patronlar, sadece asgari ücrete zam geldiğini

söyleyerek ya zam yapmamakta ısrar ediyor ya da bu işçileri atıp yerine asgari ücretli işçi alma yoluna gidiyor! Bazı fabrikalarda ve iş yerlerinde bu haksız uygulamaya karşı direnişler başladı.

Geçtiğimiz yıl Bursa'da büyük bir direniş başlatan Renault işçileri, "farklar yoksa üretim de yok" sloganları ile fabrikada eylem yaptı. Artışla birlikte 10 yıllık işçilerle yeni işçilerin ücretleri arasında fark kalmadığını söyleyen işçilere patronun cevabı ise "Asgari ücretteki zammı devlet yaptı. Eğer devletin bize teşviki olursa biz de size bu parayı yansıtırız" oldu! İşçilerin bu mücadelesi bir süre daha sürecek gibi gözüküyor.

Metal ve otomotiv iş kolundaki mücadelede pek çok fabrika, üzerindeki ölü toprağını atmıştı. Bu yıl da zamlar için mücadele etme ve işverenler ile yaptıkları sözleşmenin

yenilenmesi için sendiklara baskı yapıyorlar.

Bursa'da bulunan CP Piliç fabrikasında da buna benzer bir durum yaşandı. CP Piliç patronu, asgari ücret zammını gerekçe göstererek işçilere verdiği yılda 4 maaş ikramiyeyi kaldıracağını söyledi. İşçilere bu durumu yazılı bir kağıtla bildirdi ve işçilerden imzalamasını istedi. Fakat işçiler imzalamayarak, 24.00-08.00 vardiyasında toplu çıkış yaparak duruma tepki gösterdiler.

Patronlar, önümüzdeki günlerde asgari ücret oyunu üzerinden işçilere saldırılarını artıracak gibi gözüküyor. İşten çıkarmalar, zam farkı vermemek için direnme, eski işçileri baskıyla istifa ettirme gibi yöntemleri sürekli kullanıyorlar. Fakat Renault işçisi gibi birlikte kararlı bir şekilde direnen işçileri, bu tür oyunlar yıldıramayacak. (01.02.2016)

İş cinayetleri azalmıyor!

Esenyurt'ta 3 işçi, 50 bin liralık bakım masrafı pahalı bulunduğu için asansör düşmesi sonucu öldü. Lüks sitenin inşaatı üç yıldır durmuş, devletin atadığı kayyum tarafından yeniden başlatılmıştı. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'ne göre önceki yıl, en az 1.486 işçi patronun kârı için öldü. Aralarında çocuklar, emekliler, göçmenler de var. 2013'te bu sayı 1.235'ti, geçtiğimiz yıl 1.730 idi.

İş cinayetlerinde "değişmeyen üçlü": İnşaat, tarım ve taşımacılık. Sanayide çalışan işçiler en çok; ezilme, göçük, düşme, elektrik çarpması, yanma, nesne düşmesi gibi tamamen önlenabilir nedenlerle ölüyor.

Patronlar, ölümüne çalışmada değişiklik yapmıyor. Bunu en büyük işçi katliamlarının devam eden mahkemelerinde görebiliriz.

Soma'da patron avukatı; AFAD'ın ailelere 184'er bin lira yatırdığından paraları olduğu için tazminat almamaları gerektiği, asıl patronun mağdur olduğu ve tazminat cezalarının 'felaketi özlenir hale getirdiğini' söyleyecek kadar rahat.

Asansör düşmesi sonucunda on işçinin öldüğü, tutuklu sanığın olmadığı Torunlar İnşaat davasında ise TOKİ'nin, sorumlu olduğu ancak denetim yapmadığı, üstelik patronun

denetim, vergi ve harç muafiyeti aldığı, kamu yararı bahanesiyle 24 saat çalışma izni çıkardığı ortaya çıktı. Asansörün bakımı, işi yavaşlatmamak için yapılmadı, işçilerin arızalı olduğu uyarıları dikkate alınmadı.

Bu inşaat için tıpkı şimdi köprü ve havaalanı inşaatlarındaki gibi büyük reklam kampanyaları yapılıyordu. Patronu da övgüler alıyordu.

Ölümlerden sonra da patroller, aynı konumlarını koruyor. Patronların, işçinin güvenliğini hiçe saymaları, sadece işçilerin denetim ve müdahaleleriyle önlenabilir. (01.02.16)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Patron iyice azgınlaştı

Yeni yılla beraber zorluklar da peş peşe gelmeye başladı. İlk önce depo çalışanlarının firması asgari ücrete yapılan zammı bahane ederek hem işçi azalttı hem de zaten esnek çalışan işçilere daha esnek çalışmayı dayatmaya başladı. Artık fazla mesai ücreti ödemek istemeyen patronun çalışılan saat kadar izin vermeyi önermesi, önce işçilerin toplu olarak işi yapmama ve evlere geri gitme eylemiyle sonuçlandı. Fakat gelen ikinci vardiya bu durumu devam ettirmediğinden bir anlamda uygulamaya girmiş oldu. Asgari ücret artışını bahane eden patronlar, aralarında anlaşarak hep bir ağızdan konuşuyor. İşini değiştirmek için başka fabrikalara giden işçiler geri çevriliyor, aynı koşulların karşılıklarına çıkmasından dolayı çalışmaya devam ettiler.

Bunun üzerine patron işçilere haber vermeden ay ortasında verilen avansları kaldırarak işçileri bir kez daha zor durumda bıraktı. İşçiler tepkili fakat tepkilerini iletebilecek bir örgütlülükleri yok. O nedenle ana işverene bir sorun yansımadı için sorunları artarak devam ediyor.

Ana işverende ise durum pek farklı değil. Ekonomik kriz koşullarını yaşadığımız bahanesiyle ve “biz kimseyi işten atmak istemiyoruz” diyerek işçileri başka bölümlerde çalışmaya zorluyorlar. Birçok işçi “işten atılmaktansa böyle çalışmak daha iyidir” diyor. Kabul etmeyen ise kendi çıkışını vererek patrona “ben işten

atmadım, kendi çıktı” deme fırsatı veriyor. Fakat ne olursa olsun işten atma devam ediyor.

Fabrikanın taşınması sırasında tüm yükü sırtlanan işçiler, şimdi fazlalık olarak görülmeye başlandı ve patronun hedefi haline geldiler. Teknik müdürlükte çalışan işçilere patron, işten çıkmaları karşılığında fazladan birkaç ücret öneriyor. Bunun için çıkışta patronu dava etmeyeceğine dair bir belge imzalatılıyor. 2 ila 10 ücret arasında değişiyor, bu çıkış ikramiyeleri. Fakat başka bir iş bulan veya kendisi iş kurmak isteyen işçiler olduğu takdirde bu kural tam tersine işleyerek tüm zorluklar karşısına çıkartılıyor.

Bundan önce işten çıkartılan işçilerin çoğu, patronu dava ederek işe iade istemiş ve davaları kazanmışlardı. Patron, işinin durumuna göre iki işçiye geri aldı fakat diğer sekiz işçiye ek tazminatlar vererek bedel ödedi. Şimdi işçileri işten çıkartırken daha dikkatli davranmak istiyor. Fakat imzalatılan bu belgelerin kanunen bir geçerliliği yok, sadece patrona eğer işçi dava açarsa ben tazminatımı peşinen ödedim deme fırsatı veriyor.

Sendika ise yasal hakların ihlalini kontrol ederek işçileri, tüm haklarınızı aldınız patron işten atabilir diyerek oy alıyor. Madem tüm haklarını alıyorlar ve her şey usulüne uygun yapılıyor o zaman neden işçiler mahkemeye başvurdularında işe geri dönüş davalarını kazanıyorlar. Asıl sorgulanması gereken biraz da bu. (Bir işçi)

Eski deneyimler

Önceden çalıştığım işlerinden birini gazete ilanıyla bulmuştum. Görüşmede patron, Gazi mahallesinde oturduğumu öğrenince “karışıklık olunca işi gelebilir misin” diyer sormuştu. Engel olmaz, gelebilirim deyince siyasi görüşümü sordu. Ben de söyledim. Kendisinin de eski solculardan olduğunu, hatta çok hızlı olduğunu anlattı.

İşbaşı yaptım ama iş çok zor. İşe giriş saatimiz belli, çıkış saatimiz belli değil, iş bittiğinde çıkıyoruz. Bayramda çalışıyoruz, senelik izin sadece 12 gün.

Solcu patron ortalıkta dolaşıyor, işçiye küfür ediyor, baskı yapıyor. Öte yandan patron, cumhuriyet gazetesine köşe yazısı yazıyor, okuyoruz. İşyerindeki patron ile gazetedeki patron ayrı.

Bir gün, “misafirim gelecek, gezecek, iyi karşılayın” dedi. Gelen misafire bir baktım, eski DİSK başkanı Rıdvan Budak. Tanıdığım için “başkanım, hoşgeldin” dedim, kısık sesle “hoşbulduk” dedi ama işçilerle hiç muhatap olmadı. Normaldir, böyle solcunun böyle arkadaşları olur!

Arkadaşlar, “kimdi de başkanım dedin” diye sordular. Eski işyerimde sendikacıydı, sonradan işçinin omuzuna basarak yükseldi, DİSK başkanı olduğunu, sonradan da vekil olduğunu söyledim.

Bunlar gibi sendikacılar, nasıl işçinin önderi olur! İşçi önderi, işçinin içinden seçilerek gelir. Bunlar; Rıdvan Budak, Bayram Meral ve diğerleri, koltuklarını düşünür, vekil olur. İşçi sınıfını ise örgütsüz bıraktılar. İşçiler örgütlü olsa, bu gibi sendikalara da gerek olmaz. (02.02.16)

Siyasetin Gündemi

Siyasi çıkarlar için yapılan katliam!

Hükümet ile HDP arasında varılan uzlaşmanın açıklanmasının üzerinden üç ay geçtikten sonra, sokağa çıkma yasaklarıyla başlayan çatışmaların sonuçları, dehşet verici.

Artık sona gelindi denilen, altı ay içinde 7 şehir, 21 ilçede süren çatışmalar, iç savaşa dönüştü: 29 çocuk, 39 kadın ve binden fazla insan öldü. 200 bin kişinin evlerinden göç etmek zorunda kaldığı açıklanıyor.

Suriye savaşı başlangıcında da rakamlar, benzerdi. Hükümetin tavrı da benzer: Başbakan o zaman Şam'da namaz kılacağını söylüyordu, şimdi de Diyarbakır'ın Sur ilçesini, İspanya'da özerk yönetim bölgesinde turistik bir şehir olan Toledo gibi yapacaklarını söylüyor. Cumhurbaşkanı da, yıkılan şehirlerin TOKİ tarafından yeniden inşasından, altyapı ve yeniden iskana açılmasından bahsediyor.

Yaşanan acılar, ölümler ve kalanlara ne olacağı, Kürt halkının talepleri hiç gündemlerinde değil.

Son dönemde AKP içinde savaş siyasetine karşı bazı itirazlar yükselse de asıl belirleyici olan cumhurbaşkanı ve onun da gözü Suriye'deki gelişmelerde. Çünkü çatışmalar, Suriye'deki savaşın bir tür devamı. Suriye'de, ağırlıklı olarak PYD'nin denetimindeki ve Türkiye sınırındaki Kürt bölgesinin güçlenmesi, devletin temel çıkarlarına uygun görünmüyor. Bunun Türkiye'deki

Kürtlerin kendilerini daha güçlü hissetmesine, öz yönetim taleplerini arttırmasına, hatta Kürt devletine doğru evrilmesine yönelik güçlü tepkiler var. HDP'nin, PKK'nin izlediği siyaset de bu kaygıları destekler nitelikte.

Türk devleti, Suriye'deki Kürtlere yönelik fazla bir girişimde bulunamıyor. Eskiden, 22 kez, Irak Kürdistan bölgesine, bazısı aylarca süren, binlerce askerin katıldığı askeri operasyon düzenlenir, milis Kürtler geriletilirdi. Bugün Suriyedeki Kürtler, IŞİD'e karşı Batı ve

dillerden düşmeyen islam düşmanı "terör örgütü" oldu. Cumhurbaşkanı, terörle mücadelede 40 yıllık deneyimimiz var, bu işi biz yapalım diyor, ABD'ye. Batıya da Suriye'de mülteciler için şehir inşa etmeyi öneriyor. Böylece Avrupa'dan gelen para ile hem müteahhit patronlarına para kazandıracak hem de mülteci akınının durdurması nedeniyle Batının yeniden gözüne girecek. Tüm bunlar, hem Türkiye'deki hem de Suriye'deki Kürt bölgelerinde elinin serbest kalmasını sağlayabilir. IŞİD'e

karşı savaşan, mülteci akınının durduran Türkiye'ye, Kürtleri öldürdü diye bir kuru laftan öte itiraz gelmesini beklemek hayal olur.

Elbette tek belirleyici güç ne Erdoğan, ne ABD ne de Rusya, Kürtler dahil bölgedeki

kitlelerin tepkileri de etkilidir. Üstelik, her gücün, hatta küçük çıkar guruplarının da ayrı planları var. Erdoğan'ın planını da tam olarak bilmek mümkün değil. Üstelik her an geçersiz hale gelebilir.

Her şeye rağmen, Ortadoğu'daki her sorunda, hatta Türkiye'deki kriz dönemlerinde bile hep Kürt halkının zulme uğradığı bir gerçek.

Kürt halkının siyasi temsilcisi olduğunu iddia eden örgütlerin hiç biri, bu zulumden kurtaracak bir siyaset ve mücadele yolu önermedi. (02.02.16)

Rusya ile birlikte mücadele eden bölgedeki tek ciddi güç olduğu için Türkiye'nin Kürtlere yönelik askeri güç kullanması engelleniyor. Böyle bir şey, Kürtlerle şimdilik "müttefik" oldukları için açıkça Rusya ve ABD'ye savaş açmak anlamına gelebilir.

Bu nedenle cumhurbaşkanı, daha dolambaşçalı ve zalim bir yol izliyor. Bir yanda Türkiye'deki Kürtler, bebek, yaşlı, hasta demeden katlediliyor. Diğer yandan ise IŞİD'e karşı savaşta öncü rolü kapmaya çalışıyor. Bugüne kadar, hakkında tek kelime edilmeyen IŞİD, artık

Uluslararası Gündem

Tunus

Genç işsizlerin öfkesi

Tunus'un Orta-Batı eyaletlerinde öfke patlamaları yayılıyor. Özellikle Kairvan kentinde iş isteyen işsizler, protesto eylemiyle iş, bölgenin kalkınmasını ve yolsuzluklara son verilmesini istiyor. Eylemler ülkenin yaklaşık 20 kentine yayıldı.

Bu öfke patlaması, 16 ocakta bir ölümle başladı. Bir protesto eylemi sırasında genç bir işsiz, elektrik direğine tırmanmak isterken elektrik çarpması sonucu öldü. Diğerleri gibi bu gencin de ismi, memurluk için müracaat edenler listesinden çıkarılmıştı. Ümitsizlik, binlerce işsiz genç arasında yayılıyor. Protesto eyleminde bazı gençler, valilik binasının üstüne çıkarak protesto için kendilerini aşağıya atacaklarını söylediler.

herkesten sabırlı olmasını istemek oldu. İktidarı ellerinde bulunduran sağcı Nida Tunus ve ortağı İslamcı Ennahda partileri, ağlayıp sızlayıp “ellerinde tılsımlı değnek olmadığını” söyleyip emekçilerin sorunlarını çözebilecek konumda olmadıkları anlatıyor. Gençlere bol bol iş ve eğitim vaatlerinde bulunuyor ama ortada somut hiçbir şey yok.

Fiyatlar tırmanıyor, ulaşım, hava limanları ve fosfat sektörlerinde grevler artıyor. Başkent Tunus'ta geçen kasımdaki suikastların ardından ilan edilen olağan üstü hal devam ediyor ve şimdi de işçi gençliğin protesto eylemlerinden sonra gece sokağa çıkma yasağı getirildi. Ama protestolar yine de sürüyor.

Tunus'ta çıkarları olan büyük Fransız kapitalist grupları son gelişmelerden ve protestoların büyümesinden memnun değil ve Fransa, Tunus'a bir milyar avro yardım yapacağı sözünü verdi. Ancak bu yardım beşe bölündü ve her yıl bir dilimi verilecek. Yıllık

toplamı iki Rafale savaş uçağının fiyatını geçmiyor. Üstelik yardımlardan gerçekten kimin yararlanacağı da belli değil. Bir de böyle bir yardım kocaman bir yaraya sarılmış küçük bir yara bandına benziyor. LO (29.01.16)

Kairvan kentinin ardından, işsizliğin %25 ve okuma yazma bilmeyenlerin %32'ye tırmandığı Sidi Bouzid, Siliana gibi kentlere ve hatta başkent Tunus taşralarına da yayılan protestolara karşı hükümetin verdiği tek cevap göz yaşartıcı bombayla saldırmak ve

Sengen Avrupası; daha çok polis, sınır ve kamp

Avrupa Birliği içişleri bakanları “Schengen'i kurtarmak” istiyor. Ancak önlemleri; terörizme karşı mücadele ve de göçmenlerin Avrupa Birliği'ne girişini engelleme.

Fransız bakan; “Schengen'in çökmesini engellemek istiyorsak, hiç beklemeden harekete geçmeli ve elimiz titrememeli” diyerek Avrupa Birliği sınırlarından geçenlerin, sıkı kontrol edilmesi gerektiğini söyledi. Gündemdeki ek polisiye denetim sonucu Avrupa Birliği'nin “temel değeri” olarak takdim edilen “serbest dolaşım” fiilen ortadan kalkacak.

Avrupa Birliği'nin, kalın duvarlarla çevrili bir kaleye dönüşmesinin ilk kurbanı göçmenler. Giderek daha çok sayıda ülke, göçmenlere karşı ek önlem alıyor. Örneğin Danimarka hükümeti, göçmenlere yardım etme iddiasıyla, para ve varlıklarına el koyacak.

Diğer ülkeler de, iğrenç ve iki yüzü. Tek yaptıkları, Türkiye'den Avrupa Birliği'nin sınırlarını daha “etkili” korumasını istemek. Avrupa Birliği yöneticileri, bunun sadece göçmenlere daha çok şiddet uygulayarak ve insanlık dışı kamplarda kalmaya zorlayarak mümkün olabileceği çok iyi biliyor.

Tek somut gerçek; bakanlar göçmenlere karşı mücadele bahanesiyle en az 2 yıl boyunca Schengen içerisinde yeniden sınır denetimi uygulamaya başlayabilecekleri kararını almaları. LO (29.01.16)

Ayar kabul etmeyen pazarlar

Çin’de geçen yaz borsada çalkantı yaşandı ve ardından Çin yetkilileri ocak 2016’dan itibaren, “yangın önleme” sistemi diye bir uygulama kararı aldı. Borsada %5’lik düşüş durumunda işlemler 15 dakika; %7’lik düşüş durumunda ise ertesi güne kadar durdurulacak. Böylece panik havasının giderileceği ve borsaların sakın bir şekilde açılacağı ümit ediliyordu.

Bu gibi yöntemler dünyanın başka farklı ülkelerinde olsa da borsa, ne Çin’de ne de başka bir ülkede denetlenebilecek konumda değil. Hiçbir yasa, spekülâtörlerin istedikleri gibi hisse satın almasını veya satmasını engelleyemez. Bu nedenle spekülâtörler, kazanç hırsıyla istedikleri gibi davranıyor.

Çin’de bu yeni kuralın uygulanmaya başladığı ilk gün Şangay ve Şenzen borsaları, %5 kuralını uygulamak zorunda kaldı. Ama spekülâtörler verilen aranın hemen ardından hiç de sakinleşmeyip satışı daha da hızlandırdıkları için %7 sınırı, 15 dakika içerisinde aşıldı. İki gün sonra, aynı senaryo tekrarlandı için Çin borsası yetkilileri, emir dinlemeyen borsaya sözlerini geçiremedi ve aynı uygulamayı tekrarlamak zorunda kaldı.

Şimdi Avrupa borsaları da etkilenmeye başladı ve uluslararası finans çevreleri, bu durumu fırsat bilip dünya finans sisteminin bu yeni krizinden Çin’i sorumlu tutuyorlar. Çin’i “pazarların psikolojisini anlamamakla” suçluyorlar. Batıda borsaları ne güzel idare edebildiklerini anlamak için emlak krizini veya internet

krizini ne güzel yönettiklerini hatırlamak yeterli olsa gerek!

Borsa pazarlarında ne olacağını önceden kestirebilmek olanak dışı çünkü onlar da tıpkı kapitalist sistemin kendisi gibi tamamen anarşik bir yapıda olup sadece kısa vadeli kâr peşinde koşan küçük bir azınlığın emrinde. Milyonlarca insanın yaşamı, spekülasyon ve

belirsizliklerinin gidişatı ile belirleniyor. Bu düzenin temel kuralları budur. İşte krizlerin de esas sorumlusu bu düzenin kendisi. LO (22.01.16)

Petrol: Kapitalizmin ölümcül saçmalığı

İki yıl öncesine kadar petrolün varil fiyatı 115 dolardı. Okyanuslarda, Alaska’da veya Sibiry’a da bile 3 bin metre derinde petrol aramak ve hatta ABD’de rahat bir yaşam süren vatandaşların bahçelerinde kaya gazı aramak kârlıydı.

İnsanlığa, doğaya verilen zarar; devasa yatırım; tahrip edilen bölgeler; gerçek petrol ihtiyacını göz önünde bulundurmamak; gerçekçi hesaplamak, tüm bunlar göz önünde bulundurulmadı. Tek hedef kısa zamanda mümkün olduğu kadar çok kâr etmektir.

Bugün petrolün varil fiyatı 28 dolara kadar düştü ve İran petrolünün de yakın zamanda dünya pazarına gireceği göz önüne alınınca daha da düşme olasılığı var. Şimdi petrol işkolundaki işçiler işten atılıyor, bazı petrol sahaları terk edildi ve yatırımlar durdu. Daha vahimi Venezüella, Meksika, Nijerya gibi petrol ihracatına bağımlı ülkeler, iflas edebilir. Diğerleri de etkileniyor: Rusya ekonomisi büyük darbe yedi ve hatta Suudi Arabistan bile bir kemer sıkma planı oluşturdu. Hiç şüphemiz olmasın, her durumda dünya ekonomisinin bu kargaşasının bedelini yine kitleler ödeyecek.

Petrol fiyatındaki düşüş, mantıksız olsa da, enerji tasarrufunu kazançsız duruma getiriyor. Petrolün varil fiyatının 20 dolara düştüğü bir ortamda rüzgar enerjisi, baraj enerjisi, güneş enerjisi, aşırı pahalı kalıyor!

Sadece petroldeki iniş ve çıkış ve yol açtığı çelişkili büyük tahribat kapitalizmi, kâr için yapılan yarışları ve tröstlerin iktidarını tümüyle mahkum etmeye yeter. Üstelik bu son felaket, gelecektekilerin habercisi olabilir. Çünkü rekabet oyununun, spekülasyonun, kapitalistler arasındaki savaşın, petrol fiyatının çöküşü, üretim ekonomisini durgunluğa sürükleyebilir.

Ekonominin durgunluğu, ardından üretimin önemli seviyelerde gerilemesi ve bunun sonucu olarak dünyada emekçilerinin feci bir sefalet sürüklenmesini, bu güne kadar pazara sürülen karşılıksız devasa para engelledi. Devletler, pazara müdahale edip borçlar yoluyla sanal bir ortam yarattılar ve emekçiler üzerindeki sömürüyü önemli oranda artırdılar. Ama tüm bu eğreti yöntemlerin bir sınırı var ve eninde sonunda kapitalizm kendini krizler ve fazla üretim kapasitesini tahrip ederek ayarlar ve böylece de emekçilere açıkça şu seçeneği sunar: Yaz biz ya siz. LO (22.01.2016)

Emeklilik hakkına saldırılıyor

Sosyal sigorta ve özellikle de emeklilik hakları Atina meclisinde tartışmaya başlandı.

Çipras hükümetinin, dilimler şeklinde verilmesi ön görülen 86 milyar avroluk krediyi almak için üçüncü referandum ile kabul ettiği uygulamalardan biri de budur. Verilecek her kredi dilimi karşılığında bir kemer sıkma siyaseti uygulanacak.

Yunan hükümeti düşük emeklilik ücretlerine verilen üçte bir emeklilik aylığı seviyesindeki dayanışma yardımını 2019'dan önce uygulamadan kaldırmayı zaten kabul etmişti. Ek olarak, emeklilik yaşının 40 yıllık sigortalı çalışma şartı ile 62 yaşına ve 15 yıllık çalışma için 67 yaşına çıkarmayı da kabul etti. Ancak alacaklılar, tüm bunlarla yetinmiyor ve emeklilik sisteminin tamamen değişmesini dayatıyor.

Yeni reforma göre ülke çapındaki emeklilik aylığı, 384 avroya inecek ama bunun için de yaş sınırına ve sigortalı çalışma süresine uyulmalı. Ayrıca emeklilik aylığı artık, son 5 yılın maaş ortalamasına göre değil, çalışılan tüm yılların ortalamasına göre belirlenecek ve aylık %70'den %60'a düşecek ve de hiçbir şekilde belirlenen tavanı geçemeyecek. Sonuçta bugün 750 avro civarında olan ortalama emeklilik aylığı %5'lik bir kayba uğrayacak. İki buçuk milyon emekliden sadece 50 bininin aldığı 2 bin avro üstü aylıklarda da %30'luk bir kayıp olacak.

Yine de alacaklılar, kredi dilimini vermeyip Çipras üzerinde baskı yapmaya devam ediyor.

Hükümetin ön gördüğü bu reform emekçiler için kabul edilemez bir saldırı. Üstelik 2010 yılından beri farklı hükümetlerin dayattığı %30 ile %50'lilik emeklilik aylığı azaltımı ve yıllık 2 ikramiyenin iptali var. Bir de kısa bir zaman önce emeklilik aylığına uygulanan sağlık primi kesintisi %4'den %6'ya çıkartıldı.

Yunanistan'daki hayat seviyesi göz önünde bulundurulduğunda ayda 700 avro ile geçinmek gerçekten çok zor. Üstelik emeklilerin bazısı bunu bile alamıyor ve bu nedenle emeklilerin yarısına yakını yoksulluk sınırının altında.

Hükümet, her şeye rağmen en yoksulları desteklemeye çalıştığını iddia ediyor. Ama bu kimseyi ikna etmiyor.

Hem kamu hem de özel sektör olmak üzere 2 sendika konfederasyonu 4 şubat günü için genel grev çağrısı yaptı. Emeklilik haklarına saldırmak, herkesin hakkına saldırmak demek ve bunun sonucunda bir çok insan yoksulluğa sürüklenecek. Yunanistan'da işsizlik oranı %25, genç işsizlik oranı ise %50 civarında olduğu için birçok aile emeklilik aylığı alan bir aile ferdi sayesinde ayakta durabiliyor. LO (29.01.16)

Sınırlar açılsın!

22 ocakta sol örgütlerinin çağrısıyla Yunanistan ve Türkiye'den gelen bine yakın militan iki ülke arasındaki sınır tellerinin kalkması için ellerinde "Sınırlar açılsın, Ege denizindeki boğulmalar yeter artık" yazan dövizlerle eylem yaptı.

Sınır Meriç nehri ama yaklaşık 12 km'lik bölümü karada. 2012'de bu sınır boyunca tel örgü çekildi ve sürekli askeri gözetim başladı; göçmenler, Ege denizini kullanmak zorunda kaldı ve boğulmalar başladı. Yürüyüşten bir gün önce, 21 ocakta da, 46 kişi boğuldu.

Schengen sınırının ucu olan Yunanistan'a gelmeyi başaranlara, Yunan halkı ve dernekler yardımcı oluyor. Diğer yanda sayısız resmi engel ve hiç çekinmeden şiddet uygulayan polis var ve de göçmenler, insanlık dışı konaklama şartları ile karşı karşıya. Bir de onlara kapalı olan Balkan sınırları var. Örneğin 2 bin 500 kişi, kışın dondurucu soğukunda, Makedonya sınırındaki bir kampta sıkışıp kaldı.

Yunan hükümeti de sıkıştı. Zengin Avrupa Birliği ülkeleri, Yunanistan'a baskı yapıyor ve göçmen sorununu tek başına çözmesini, göçmenleri kalburdan geçirerek sadece bir kısmını Avrupa'ya, çoğunluğunu da geri göndermesini istiyor. Bu hem iğrenç hem de olanaksız.

2015'te bir milyon göçmen Yunanistan üzerinden Avrupa'ya geçti; kış koşulları bile durduramadı. Ülkelerindeki savaş nedeniyle göç eden bu kadın ve erkekleri, hiçbir güç engelleyemez. Tek çözüm, yürüyüşe katılanların haykırdığı gibi "sınırların açılması" ve hatta tamamen kaldırılması. LO (29.01.16)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Suriye-Irak: Emperyalizmin uzun yıllar süren manevralarının sonucu yaşanan iç savaş

Ocak 2016'da İstanbul'da, 13 Kasım 2015'te Paris'te, Eylül'de Ankarada, Suruç'ta, IŞİD gibi terör örgütlerine bağlı veya onlardan ilham alan terörist örgütlerin gerçekleştirdiği canlı bomba veya terör eylemleri, dehşet saçıp insanlarda panik uyandırmak istiyor.

Bu örgütler gökten inmedi; 50 yıldan fazladır el altından beslenen cihatçı örgütlerin ürünü. Batılı güçlerin Ortadoğu'da yaptığı savaşlar ve döndürdükleri dolaplar, terör örgütlerini hem besledi hem de zemin hazırladı. Örneğin IŞİD gibi gibi bir canavar, Ortadoğu'da emperyalizmin hakimiyetinin ve uyguladığı barbarlığın ürünü.

Suriye ve Irak, feci durumda ve parçalanma tehdidi yaşıyor. Örneğin muhafazakâr Sünni IŞİD (Irak Şam İslam Devleti) milisleri tarafından 2014 ocağında ülkenin batısında başlayan saldırı, 2 milyon nüfuslu Musul'un (Irak'ın ikinci büyük şehri) ele geçirilmesiyle hızlandı.

Suriye'de Esat rejimine karşı başlayan olaylar 300 bine yakın insanın katledilmesine toplam ülke nüfusunun neredeyse yarısının iç veya dış göçe zorlanıp akıl almaz acılar yaşamasına yol açtı ve bu acılar durmak bilmiyor.

Emperyalist güçler, özellikle de bölgedeki petrol kaynaklarını denetimleri altında tutabilmek için defalarca müdahale ettiler ve felaketlerden sorumlular. Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçlerin onlarca yıl boyunca yaptıklarının tepki olarak büyüyen yıkıcı güçleri denetleyemiyorlar. El Kaide ve IŞİD bunların en çarpıcı örneği.

IŞİD gibi Sünni çoğunluğu hatta Şii azınlığı temsil ettiklerini söyleyen milisler, emperyalizmin ürünü. Eğer emperyalizm egemenliğini kabul ettirmek için

açık veya kapalı bir şekilde Irak halkını bölünmeye sürüklemeseydi bu örgütler gün yüzünü görmezdi.

İran-Irak savaşından işgale; emperyalizmin rolü

Emperyalizme çeyrek asırdır hizmet eden İran Şah'ı 1979'da devrilince, Saddam Hüseyin, emperyalizmden izin almaksızın iktidara geçen molla rejimini cezalandırmak için görevlendirildi. 8 yıl süren savaş, bir milyon kişinin ölümüne ve Irak'ın neredeyse iflasına yol açtı. Savaşta Iraklı Şiiileri, İranlı Şiiilere karşı savaşa sürüklendiği için isyanından korkan Saddam Hüseyin, azınlıktaki Sünnilere daha fazla dayandı.

O dönemde, Saddam Hüseyin, emperyalist yöneticiler için bölgede bir araçtı, tabii idam edilmesi gereken diktatör olmadan önce. 1990'da, İran'a savaş açarak onlara ettiği yardımların karşılığını almak için Kuveyt'i işgal ederek emperyalizme karşı büyük hata etti! Emperyalist yöneticiler, meydan okuma ve bağımsızlık ilanı gibi görünen bu işgali hoş görmedi.

Misilleme olarak, ABD tarafından yönetilen ve Fransa'nın da dahil olduğu koalisyon; 1991'de Birinci Körfez Savaşı'nı başlattı. Saddam Hüseyin Kuveyt'i boşaltmak zorunda kaldı. Yenilmiş olsa da, kendisine karşı ayaklanan Güney'de Şiiileri ve Kuzey'de Kürtleri yola getirmek için lazım olduğuna karar veren Washington, iktidarda kalmasına izin verdi. Ancak baskı rejimi, halk ve rejim arasındaki çukuru biraz daha açtı.

Sonrasında 500 bin Iraklı çocuğun ölümüne sebep olan 10 yıllık Batı ambargosu başladı. Ambargo Saddam Hüseyin'in iktidarını zayıflattı ve toplumsal bakımdan korkunç sonuçları oldu.

Buna karşılık olarak, din adamlarına, özellikle de Sünni din adamlarına karşı ayrıcalıkları çoğalttı.

Emperyalist işgalinin bedeli

ABD emperyalizmi, Irak sorununu kesin olarak çözmek istiyordu. Çünkü asıl sorunu, büyük petrol ve doğal gaz zenginliği olan bu bölgeye tamamen egemen olmak ve aynı zamanda bağımsızlık hevesi gösteren rejimlere onları neyin beklediğini göstererek gücünü yeniden ortaya koymaktı.

11 Eylül 2001 terör saldırılarının yarattığı siyasi ortam, buna fırsat verdi. Sözde kitle imha silahı ve El Kaide komandoları bulunduğu yalanı, yeni bir savaş meşrulaştırdı.

2003'de "Irak'ı özgürleştirme" operasyonuyla Bağdat'a ilk füzeler atıldı. Bir ay sonra, Saddam Hüseyin iktidarı devrildi. Bir ay sonra da ABD, Irak'ta savaşın sona erdiğini açıkladı. Ardından Birleşmiş Milletler'in de onayladığı ve bu bahane ile 8 yıl daha süren gerçek bir savaş ve işgal yaşandı. ABD-İngiliz işgal ordusu kuvvetleri de isim değiştirerek "uluslar arası askeri güç" oldu. Bu güç de, bu defa, askeri güçlerin başa getirdiği geçici Irak hükümetinin isteği üzerine Irak'ı işgal etti!

Müdahalenin ilk başlarında bazı Iraklıların Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesini iyi görmüş olsa da, yanılsamaları hızlıca ortadan kalktı. ABD işgalinden hızlıca nefret edildi ve kitleler içerisinde öfke patlamalarını kışkırttı. ABD birçok kez ayaklanma bastırdı. Örneğin 2004'de Felluce'de ayaklanan Sünni kitleler katledildi ve komşu Suriye'ye mülteciler akın etti.

Milislerin yükselişi

Temmuz 2003'te ABD işgal güçleri ile kitleler arasında bağ kurmayı amaçlayan geçici bir hükümet oluşturmaya çalışıldı. Eski rejime karşı olan tüm muhalefet güçleri bir araya getirildi; eski rejime karşı olan sürgündekiler de geri döndü.

Ancak durum istikrar kazanmadı. Bunun basit bir nedeni vardı; rejimin dayanağı olan ordu ve Baas partisi yıkılmıştı ve Amerikalı yönetici Paul Bremer orduyu ve gizli servisi dağıtarak ve Baas'ı yasaklayarak geriye kalanları da yok etmişti.

Sadam Hüseyin denetimi altındaki devlet aygıtının imha edilmesi temel olarak dini veya etnik temellere dayanan milislerin büyümesine yol açtı. Bu milisler, büyük ölçüde işgal güçlerinin oluşturduğu nefret duygularını kullanarak oluştu.

Çıkarlarını gözettiklerini söyledikleri kitleleri korumak bahanesiyle "yabancı" etkenleri "topraklarından" temizlemek için (aslında saflarında korkuyu korumak için) bütün milisler aynı terör yöntemleri kullanıyordu. Her şey, olabildiğince toprak işgal edip bölgesel ya da ulusal çapta iktidara göz dikebilmek içindi. Arap dünyasının en laik rejimi olan Saddam Hüseyin rejimi boyunca beraber yaşayan Sünni ve Şii milisler çatışmaya girdi ve çok geçmeden çatışmalar iç savaşa döndü.

İşgalcilerin politikası olayları kızıştırmaktan başka birşey yapmadı. İşgalciler, güvenmedikleri eski rejime bağlı Sünni milislerden kendini koruyarak düzeni geri getirmek için, Şii milislerden ve Kürt Peşmergelerden oluşan yeni bir devlet aygıtı yarattılar.

Irak'tan çekilmeden önce emperyalist güçler, merkezkaç güçleri yani merkezi iktidarı ele almasalar da fırsatları olursa ülkenin bir kısmını almak isteyen güçleri destekledi. Bunlar, Bağdat iktidarının çökmesinden

faydalanarak belirledikleri bölgeleri işgal edebilir ve bu, Irak halkının hiç bir çıkarı olmayan bir iç savaş veya Irak'ın parçalanmasına neden olabilir.

Irak işgali boyunca, Sünni grupların Suriye'ye göç etmesi, Beşar Esad rejiminin ezdiği gerici Sünni akımın yeniden ortaya çıkmasında büyük bir payı oldu.

2011 başındaki halk eylemleri, askeri gruplar arasında çatışmalara neden oldu, Iraklı ve Suriyeli gerici milisler için katılım ve eğitim olanağı sağladı. Başka bir barut fıçısı olan Filistin ile sınırları olan Esad rejiminin çökmesi, daha tehlikeli sonuçlara yol açabileceği için emperyalizm direk müdahale etmekten kaçındı. Ama Esad rejimini zayıflatıp itaakar kılmak için Esad karşıtı Sünni gerici

milislere bölgedeki taraftarlarının silah sevketmelerine göz yumdu.

Bugün bunun yan etkilerine tanık oluyoruz. Suriye'ye geçen Irak Sünni milisleri, Esad'a karşı savaşta güçlendi ve şimdi Irak'a dönüyor.

Bu durum halkı, Lübnan'a ya da ülke içinde göçe zorladı. Ülke içerisinde göç edenlerin çoğu, su, sağlık tesisleri, tıbbi yardım ve yiyeceği olmayan 400 kampın içinde tıktık tıktık yaşıyor. Aynı vahşet genel hatlarıyla aynen Suriye'de yaşandı ve yaşamaya devam ediyor.

Komşu ülkelere kaçan Iraklıların oturma izni almak ve iş bulmak gibi bir umudu yok. Suriye'ye kaçanlar ise, şiddetin yükselişi ile yeniden yerlerinden olup yeni bir sığınak arayışında.

2011'de düşük ücret, ikramiyelerin ödenmesi ve iş

güvencesi için mücadele eden petrol işçilerinde olduğu gibi, dönem dönem öfke patlamaları yaşandı. Kerkük Petrol ve Gaz İşçileri Sendikası temsilcisi, bir eylem sırasında "Bu ülkenin zenginliklerini biz üretiyoruz ve bu zenginlik milletvekilleri ve sorumluların ceplerine giriyor. Bizler birer deve gibiyiz, altını taşıyoruz ve diken yiyerek besleniyoruz" dedi.

Halk su ve elektrik kesilmesiyle günbegün mücadele ediyor. Sıcaklık 40 dereceyi aşınca ne buzdolabı ne de vantilatörler var. Bağdat su şebekesinin neredeyse tamamı kullanılamaz halde. 1970-1980 yıllarına kadar Ortadoğu'nun en gelişmiş sağlık sisteminde korkunç bir gerileme yaşandı. Bağdat'ın en yoksul bölgelerinde kolera ve verem nüksetti.

Günlük hayata hakim olan dinciler güçleniyor ve kendi yasalarını dayatıyor. Şii gerici lider Mukteda El Sadr'ın politik akımı, okul müfredatlarını etkilemek ve gençliğe el atmak için eğitim bakanlığına sızdı.

Bu sosyal, maddi ve ahlaki yozlaşma, özellikle kadınları etkiliyor. 1960'larda Iraklı kadınların hakları, öbür Ortadoğu ülkelerine göre biraz da gelişmişti. Ancak gerici

milislerin politik ve sosyal hayata dahil olmasıyla beraber kadınlar neredeyse bütün haklarını kaybetti. Iraklı kadınlar ve toplumun geri kalanı için emperyalist müdahale onları yarım asır geriye götürdü.

Dün Irak'ı tamamen çöküşe götüren emperyalist güçlerin siyaset bugün Suriye'yi felakete sürülüyor. Bu defa işe Rusya'yı da katarak "Suriye sorununu çözüyoruz" masalı bölgede büyük güçlerin çıkarları için döndürülen dolaptır. Suriye'deki kitlelerin faciası hiç ama hiç de umurlarında değil.

Sömürü ve savaş, halkların kanı üzerine kurulu emperyalist egemenlik düzeninin sonu barbarlıktır. Ortadoğu'da korkunç bir barbarlık yaratan bu düzeni yıkmak tüm insanlık için bir gereklilik. LDC (29.01.2016)

Kitap... Kitap... Kitap...

Okunması gereken bir bröşür

Sınıf Mücadelesi, “2015 Baharı Metal Emekçilerinin Mücadelesi” isimli bir bröşür yayınladı. Bröşür, genel olarak metal emekçilerinin ama çok daha somut ve canlı bir şekilde Renault emekçilerinin başarılı mücadelesini anlatıyor.

Renault emekçileri geçmiş yıllardaki deneyimlerinden de dersler çıkararak, Mayıs 2015’te 13 gün boyunca başarılı bir mücadele ile patrona ve tüm baskılara karşı direnerek birlikteliklerini koruyarak başarılı bir mücadele verdiler. Bu mücadelede en önemli olan, elde ettikleri somut hakların ötesinde hem kendileri hem de bütün işçi sınıfı için büyük bir kazanım olan deneyimdir.

Bröşürün sonuç bölümünde de vurgu yapıldığı gibi: “Türkiye’deki yasalar, sendika aygıtlarına emekçiler konusunda bir tekel hakkı verdi ve bir sürü engel oluşturulduğu için grev hakkı neredeyse yok edildi. Emekçiler, en küçük hakkı elde etmek veya korumak için engellerle karşılaşılıyor... Patronlar, mevcut yasaları kullanarak emekçileri temel haklarından mahrum tutuyor. Patronlar, bu uygulamaları sendika bürokrasisinin de yardımı ile yapıyor...”

Bursa Renault emekçileri, yıllarca bu gibi sorunlarla karşı karşıya geldiler ve en nihayet kendileri bir çözüm buldu... Onların hep birlikte greve çıkmaları,

defalarca dayanışma içinde olmaları, büyük bir güç oluşturmalarını sağladı. Bu güç sayesinde patronun tüm manevralarını boşuna çıkardılar. Örgütlenme haklarını kullanarak kendi öz temsilcilerini seçtiler ve karar verdikleri anda greve gidip en azından bazı hakları elde edebildiler. Böyle bir işçi

demokrasisi yaşamış olan emekçiler için bu istisna bir şeydir ve yaşam boyu bunu kesinlikle unutmayacaklar.”

Evet Renault emekçileri aradan aylar geçmesine rağmen yaşamış oldukları bu mücadele deneyimini unutmadılar. Patronun bütün oyunlarına ve tuzaklarına rağmen birlikteliklerini ve mücadele kararlılıklarını korudular ve korumaya devam ediyorlar. Ocak ayı başında asgari ücrete zam yapılmasının ardından yeniden harekete geçtiler ve Renault’dan insanca yaşanabilecek bir ücret talep ettiler. Patronun verdiği olumsuz

cevap karşısında yeniden hep birlikte harekete geçtiler.

Renault Grubu’nun 2015 yılında dünya pazarında satışlarının rekor seviye çıktığını hatırlatarak ek zam istediler. İlk önce yemekhanede ses çıkarma ve vardiya çıkışlarında toplu yürüyüşlerle tepkileri ifade ettiler. İşçiler, şirketin her geçen gün büyüdüğünü ama onların satın alma gücünün sürekli eridiğini hatırlattılar.

Bir işçinin de ifade ettiği gibi: “Bizim bu mücadelemizi görmezden gelip fabrikayı, yok oraya yok buraya taşıyız tehditleriyle bizi sindirmeye çalıştılar. Ama biz birbirimize kenetlendik ve sindirmelerine izin vermedik.”

Renault’un ek zam taleplerine olumlu cevap vermediği için emekçiler hep birlikte “zorunlu mesai” çağrılarına birkaç haftadan beri direniyor ve direnmelerini de sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ediyorlar. Ayrıca, kitlesel eylemlerini devam edeceklerini de duyurarak taleplerinin tüm emekçilerin talepleri olduğunu hatırlatarak diğer fabrikalardaki emekçileri de hep birlikte mücadele etmeye çağırıyorlar.

Ümit ederiz ki Renault emekçilerinin devam ettirdikleri bu mücadele patronlar düzenine ve onlara hizmet eden hükümete karşı gerekli olan genel bir mücadelenin kıvılcımı olur.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound